

Pytania prejudycjalne

1. Czy, skoro zdefiniowane w art. 2 k) dyrektywy 2009/28/WE „systemy wsparcia”, do których należą m.in. zachęty podatkowe polegające na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków, określone zostały jako instrumenty służące realizacji określonych w tej dyrektywie celów związanych z wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych, oznacza to, że wspomniane środki czy też zachęty mają charakter obowiązkowy i wiążący państwa członkowskie bezpośrednio, efektem czego mogą one być powoływane przez zainteresowane jednostki przed wszelkimi organami publicznymi, sądowniczymi i administracyjnymi?
2. Czy użyte po wycieszeniu ww. „systemów wsparcia” polegających na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków sformułowanie „nie jest ograniczone do wymienionych środków” należy rozumieć w ten sposób, że do zachęt tych należy właśnie brak opodatkowania, czyli zakaz nakładania na energię pochodzącą ze źródeł odnawialnych jakiegokolwiek szczególnego i wyjątkowego opodatkowania, które należałoby dodać do podatków nakładanych powszechnie w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej i wytwarzaniem energii? Czy należy uznać za objęte ww. ogólnym zakazem dotyczący konkurencji zakaz podwójnego opodatkowania czy też zwielokrotnienia obciążających poszczególne etapy wytwarzania energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych ogólnych czy też szczególnych danin dotyczących tego samego zdarzenia podatkowego, co rozpatrywana w niniejszym przypadku opłata wiatrowa?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej i uznania, że energia pochodząca ze źródeł odnawialnych może zostać opodatkowana, czy dla celów art. 1 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE pojęcie „szczególnego celu” należy interpretować w ten sposób, że cel ten musi być wyłączny, a ponadto podatek obciążający energię ze źródeł odnawialnych musi ze względu na swą strukturę mieć rzeczywiście pozafiskalny – a nie jedynie budżetowy – charakter?
4. Czy, zgodnie z art. 4 dyrektywy 2003/96/WE, który, odnosząc się do poziomów opodatkowania, jakie winny być stosowane przez państwa członkowskie w przypadku produktów energetycznych i energii elektrycznej, przyjmuje jako punkt odniesienia przewidziane w tej dyrektywie minimalne poziomy opodatkowania rozumiane jako całkowita kwota podatków pośrednich i bezpośrednich stosowanych do tych produktów w momencie przekazania ich do wykorzystania, należy uznać, że ta całkowita kwota musi prowadzić do wyłączenia z wymaganego przez dyrektywę poziomu opodatkowania wszystkich tych podatków krajowych, które nie mają w rzeczywistości pozafiskalnego charakteru, zarówno ze względu na swą strukturę, jak i ich szczególny cel interpretowany zgodnie z odpowiedzią udzieloną na poprzednie pytanie?
5. Czy użyte w art. 13 ust. 1 e) dyrektywy 2009/28/WE pojęcie opłaty stanowi autonomiczne pojęcie prawa europejskiego, które należy interpretować w sposób szerszy, jako obejmujące pojęcie daniny w ogólnym rozumieniu czy też stanowiące jego synonim?
6. W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytanie poprzednie: czy wskazane w art. 13 ust. 1 e) dyrektywy 2009/28/WE opłaty uiszczane przez konsumentów mogą obejmować te tylko podatki i obciążenia fiskalne, które mają w odpowiednim przypadku rekompensować szkody spowodowane oddziaływaniem na środowisko naturalne i naprawić te związane z takim negatywnym wpływem czy też oddziaływaniem, lecz nie mogą one obejmować tych danin czy świadczeń publicznych, które, ze względu na to, że obciążają energię pochodzącą ze źródeł niezanieczyszczających środowiska, realizują cel mający przede wszystkim budżetowy czy też fiskalny charakter?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Warna (Bułgaria) w dniu 20 kwietnia 2016 r. – „MIP-TS” OOD/Naczałnik na Mitnica Warna

(Sprawa C-222/16)

(2016/C 243/22)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „MIP-TS” OOD

Strona przeciwna: Naczelnik na Mitnica Warna

Pytanie prejudycjalne

Czy zakresem stosowania art. 1 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 791/2011 z dnia 3 sierpnia 2011 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rodzajów tkanin siatkowych o otwartych oczkach z włókien szklanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej jest objęty przywóz tkanin siatkowych o otwartych oczkach z włókien szklanych – o wielkości oczka powyżej 1,8 mm na długość i szerokość oraz o wadze powyżej 35 g/m², z wyłączeniem tarcz z włókna szklanego – obecnie objętych kodami CN ex 7019 51 00 i ex 7019 59 00 (kody TARIC 7019 51 00 10 i 7019 59 00 10), które w dniu 10 kwietnia 2012 r. zgłoszono do procedury „dopuszczenia do swobodnego obrotu i końcowej konsumpcji”, wskazując ich pochodzenie z Tajlandii i wysyłając je z tego państwa, lecz które pochodzą z Chińskiej Republiki Ludowej, które to pochodzenie ustalono w ramach postępowania obejmującego dochodzenie i sporządzenie sprawozdania przez służbę OLAF zgodnie z rozporządzeniem nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 20 kwietnia 2016 r. – Asociacija na bylgarskite predprijatija za mezdunarodni prewozi i pytiszтата (AEBTRI)/Naczelnik na Mitnica Burgas działający jako następca prawny Mitnica Swilengrad

(Sprawa C-224/16)

(2016/C 243/23)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociacija na bylgarskite predprijatija za mezdunarodni prewozi i pytiszтата (AEBTRI)

Strona przeciwna: Naczelnik na Mitnica Burgas działający jako następca prawny Mitnica Swilengrad

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w celu zapobieżenia wydawaniu sprzecznych orzeczeń sądowych Trybunał [Sprawiedliwości Unii Europejskiej] jest właściwy, aby dokonać – w sposób wiążący sądy państw członkowskich – wykładni [konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (konwencji TIR) z dnia 14 listopada 1975 r., zatwierdzonej w imieniu Unii Europejskiej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2112/78 ⁽¹⁾] w odniesieniu do dziedziny regulowanej w art. 8 i art. 11 tej konwencji w celu oceny istnienia odpowiedzialności stowarzyszenia poręczającego, którą uregulowano także w art. 457 ust. 2 [rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (rozporządzenia przyjętego w celu wykonania kodeksu celnego ⁽²⁾)];
- 2) Czy wykładnia art. 457 ust. 2 rozporządzenia przyjętego w celu wykonania kodeksu celnego w związku z art. 8 ust. 7 (obecnie art. 11 ust. 2) [konwencji TIR] – oraz not wyjaśniających do tych przepisów – pozwala na przyjęcie, że w wypadku takim jak niniejszy, przy nastąpieniu wymagalności określonych w art. 8 ust. 1 i 2 [konwencji TIR] należności, organy celne powinny domagać się w miarę możliwości ich zapłaty od posiadacza karnetu TIR, bezpośrednio zobowiązanego z tytułu tych kwot, przed wystąpieniem z żądaniem wobec stowarzyszenia poręczającego?